

Full diocesà

30 d'octubre del 2016

p5 – Clausura diocesana de l'Any de la Misericòrdia

p6 i p7 – Nota episcopal a favor del treball decent

Recollir els pelegrins (acollir el foraster)

En l'antiguitat oferir acolliment als pelegrins era un assumpte de vida i mort, ja que els camins eren complicats i perillosos. Dins la tradició cristiana sobresurt la Regla de Sant Benet, que exhorta els monjos a l'hospitalitat amb aquesta afirmació dient: «A tots els hostes que es presentin al monestir se'ls ha d'acollir com a Crist, perquè ell ho dirà un dia: "Era pelegrí, i em vau acollir."»

Tots som pelegrins en la història, naixem i pelegrinem vers un destí misteriós. I, mentre fem camí, tots necessitem ser acollits, ja que ens fa por la intempèrie, viure desallotjats, sense sotre o ser caminants sense llar i sense escalf humà i familiar. La realitat ens mostra avui

un gran nombre de «desnonats» per motius diversos.

Per això avui, a més de l'hospitalitat que hem de tenir als pelegrins, aquesta quarta obra de misericòrdia s'ha anat ampliant en l'acolliment dels forasters (cf. Mt 25, 35).

Per a un cristià, no hi ha ningú que sigui estranger a la casa comuna de la humanitat, cada vegada més globalitzada. Fa temps que sofrem esgarriances en veure les imatges de les pasteres arribant a les nostres costes o l'escena, encara més tràgica, recollint cadàvers a qualsevol platja. És el drama dels immigrants que surten dels seus països fugint de la guerra, de la violència i la indignitat. El nostre cor no hi pot restar indiferent.

«El Fill de l'home ha vingut a buscar i a salvar allò que s'havia perdut»

Diumenge XXXI de durant l'any / Cicle C

Lectura del llibre de la Saviesa

Senyor, el món tot sencer davant vostre és com un gra que tot just inclina la balança, com un esquitx de rosada que cau a terra al matí. Justament perquè ho podeu tot us apiadeu de tothom i dissimuleu els pecats dels homes perquè puguin penedir-se. És que vós estimeu tot allò que existeix i no abomineu res d'allò que heu creat, ja que no heu fet res sense estimar-ho. Com persistiria res si vós no ho volguéssiu? Què continuaria existint si no rebés la vostra invitació? I vós, Senyor que estimeu la vida, tot ho planyeu, sabent que tot és vostre, ja que el vostre alè immortal és present en tots. Per això repreneu una mica els qui es desencaminen i, servint-vos d'allò mateix amb què han pecat, els amonesteu i els recordeu les seves culpes, perquè s'allunyin del mal i creguin en vós, Senyor.

(11,23-12,2)

Salm responsorial

Beneiré el vostre nom per sempre, Déu meu i rei meu.

(Salm 144)

Lectura de la segona carta de sant Pau als cristians de Tessalònica

Germans, sempre preguem per vosaltres, demanant que el nostre Déu us faci dignes de la vocació cristiana i amb el seu poder dugui a terme tots els bons propòsits i totes les obres que la fe us inspira. Així el nom de Jesús, el nostre Senyor, serà glorificat en vosaltres, i vosaltres en ell, per la gràcia del nostre Déu i de Jesucrist, el Senyor. Pel que fa a l'adveniment de Jesucrist, el nostre Senyor, i a la nostra reunió amb ell, us preguem, germans, que no perdeu el seny ni us alarmeu, encara que una suposada revelació de l'Esperit o una dita o carta que passés com si fos nostra anunciessin que el dia del Senyor és imminent.

(1,11-2,2)

Lectura de l'evangeli segons sant Lluç

En aquell temps, Jesús anà de pas a Jericó. Un home que es deia Zaqueu, cap de cobradors d'impostos i ric, intentava de veure qui era Jesús, però la gentada li privava la vista perquè era petit d'estatura. Llavors, per poder-lo veure, corregué endavant i s'enfilà en un arbre al lloc on Jesús havia de

passar. Quan Jesús arribà en aquell indret alçà els ulls i li digué: «Zaqueu, baixa de pressa, que avui m'he de quedar a casa teva.» Zaqueu baixà de seguida i el rebé tot content. Tothom qui ho veié criticava Jesús i comentava el fet que s'hagués quedat a casa d'un pecador. Però Zaqueu es posà dret i digué al Senyor: «Senyor, ara mateix dono als pobres la meitat dels meus béns, i a tots els qui he defraudat els restitueixo quatre vegades més.» Jesús li digué: «Avui s'ha salvat aquesta casa, ja que aquest home també és un fill d'Abraham. És que el Fill de l'home ha vingut a buscar i a salvar allò que s'havia perdut.»

(19,1-10)

«Vós estimeu tot allò que existeix i no abomineu res d'allò que heu creat, ja que no heu fet res sense estimar-ho. Com persistiria res si vós no ho volguéssiu?»

Vers el judici

Josep Molist i Rifà, prev.

La meditació sobre la providència divina que llegim en aquest fragment del llibre de la Saviesa pren sentit en el context del moment litúrgic: el món està ordenat per la gravitació universal de l'amor misericordiós de Déu. També l'elecció de la segona lectura té relació amb la perspectiva finalista que prenen els textos bíblics de la missa en aquests darrers diumenges de l'any litúrgic: sant Pau adverteix als cristians de la comunitat de Tessalònica que no es deixin impressionar pels il·luminats que, amb imaginaris apocalíptics, distorsionen el sentit de la història, creant expectatives alarmistes que identifiquen el dia de la vinguda del Senyor amb la fi del món.

La lectura contínua de l'evangeli ens porta a Jericó, una ciutat en aquell moment comercialment pròspera, amb barris luxosos on vivia gent benestant. Zaqueu era un d'aquests homes rics, conegut per ser el cap d'una concessió del sistema romà de recaptació d'impostos. Un homenet petit —potser amb cor d'infant—, mogut per la curiositat s'enfila dalt d'un sicòmor. El missatge és clar: els rics també es poden convertir. Els publicans eren considerats pecadors públics, talment com les prostitutes. Zaqueu havia substituït el seu nom, que en hebreu significa «pur». Acollint Jesús a casa, s'allibera de l'afany de posseir. Fins i tot va més enllà del que exigia la llei jueva sobre la restitució de béns. Enmig del relat hi trobem una divertida nota de l'autor quan descriu els murmuradors, els xafarders maliciosos de sempre, una tipologia recurrent en els grups humans. Entre línies copsem que, els d'aquesta mena, no han entès el missatge de l'evangeli.

La imatge

Jesús es fixà en Zaqueu i es convidà a casa seva. Aquell home se sentí acollit pel mestre. El rebé amb alegria i féu un canvi tan radical que arribà fins a la cartera.

Quantes conductes antisocials tenen l'arrel en mancances afectives! I, com Zaqueu, posem-nos a tret de Jesús. Deixem-lo entrar a casa. Ell ve a salvar-nos i a desfer-nos del pes feixuc dels nostres egoïsmes.

Foto: La conversa amb Zaqueu (1625-44).
Bernardo Strozzi

Agenda

Lit. hores: Setmana III

31 dilluns

—Sant Quintí, màrtir (*287)
Filipencs 2,1-4 / Salm 130 /
Lluc 14,12-14

1 dimarts

—Tots Sants
Apocalipsi 7,2-4.9-14 / Salm 23 / 1
Joan 3,1-3 / Mateu 5, 1-12a

2 dimecres

—Sant Victorí, bisbe (s.III)
—Sant Tobies, màrtir (s.VI)
Job 19,1.23-27a / Salm 24 / Fili-
pencs 3,20-21 / Joan 14,1-6

3 dijous

—Sant Martí de Porres, (1579-1639)
—Sant Ermengol, bisbe (*1035)
—Sant Pere Almató, màrtir (1830-1861)
—Santa Sílvia, laica (s.VI)
Filipencs 3,3-8a / Salm 104 /
Lluc 15,1-10

4 divendres

—Sant Carles Borromeo, bisbe
(1538-1584)
—Sant Eimeric, laic (1007-1031)
Filipencs 3,17-4,1 / Salm 121 /
Lluc 16,1-8

5 dissabte

—Sant Zacaries i santa Elisabet (s.I)
Filipencs 4,10-19 / Salm 111 /
Lluc 16,9-15

6 diumenge XXXII de durant l'any / Cicle C

—Sant Sever, bisbe i màrtir (s.VII)
—Sant Lleonard, monjo (*559)
2 Macabeus 7,1-2.9-14 / Salm 16 / 2
Tessalonicencs 2,16-3,5 / Lluc 20,27-38

Necessitem la vostra pregària

Cadena de pregària per les vocacions

La principal activitat de la pastoral vocacional de l'Església és la pregària, que reconeix que les vocacions són un do de Déu. Així, doncs, cal demanar a l'Amo dels sembrats aquest do. I en aquesta tasca tots hi estem implicats. Per això, des de fa uns quants anys, s'organitza cada mes de novembre, a les deu diòcesis amb seu a Catalunya, la cadena de pregària per les vocacions. Cada cop són més les parròquies, famílies, comunitats religioses i persones particulars que s'uneixen a aquesta cadena. Necessitem ara que també en formis part.

Així, enguany s'ha preparat una nova pàgina web molt millorada visualment (www.cadenadepregària.cat), en la qual es pot trobar tota la informació, materials, com també la possibilitat de poder-se inscriure directament al

calendari virtual distribuït per hores.

A la nostra diòcesi de Vic ens correspon pregar incessantment els següents dies: el dilluns 7, el dijous 17 i el diumenge 27 de novembre (les 24 hores del dia).

Informeu, si us plau, de les vostres possibilitats adreçant-vos a Mn. Jaume Casamitjana (tel. 656 366 337 o correu electrònic jaumecasamitjana@hotmail.com) o bé inscriviu-vos directament a la web. També trobareu el material en paper a les vostres parròquies.

Tant de bo que aquesta cadena de pregària d'enguany doni un nou impuls a la pastoral vocacional de les diòcesis de Catalunya i, en particular, a la nostra de Vic. Moltes gràcies!

Notícies Breus

Les indulgències per als difunts

Redacció

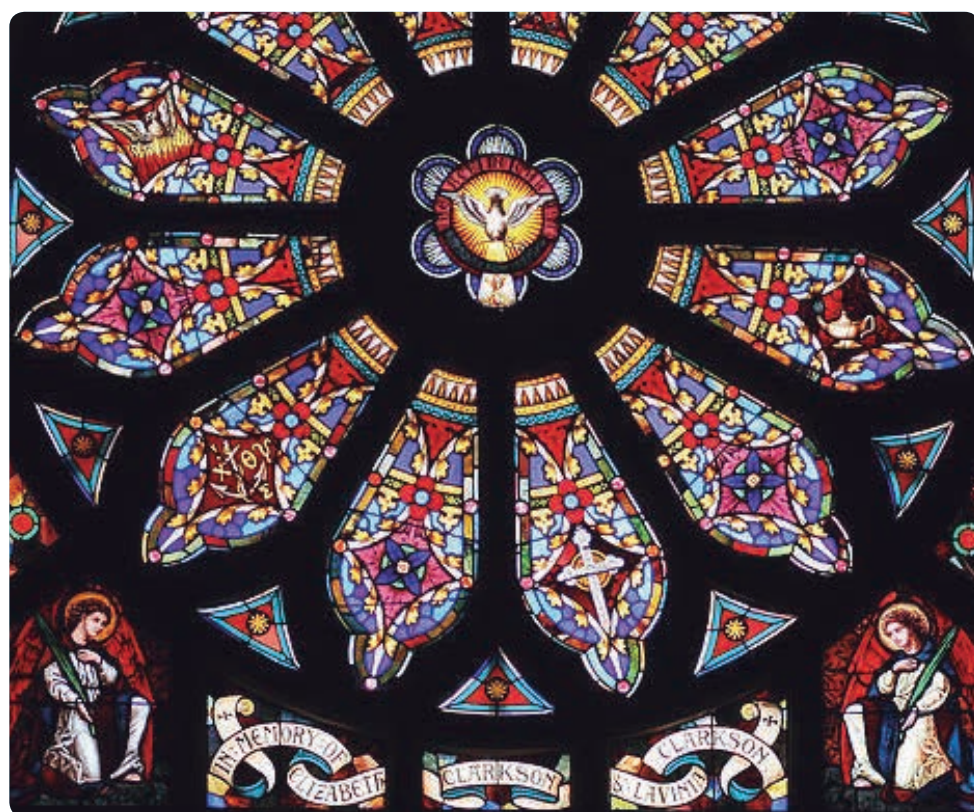
A més de complir les condicions habituals (rebuig del pecat, confessió, comunió i oració per les intencions del Sant Pare), uns dies abans o després, en aquestes festes que s'acosten es poden guanyar indulgències per als difunts de la següent manera:

Visita a una església o oratori.

Es concedeix indulgència plenària, aplicable només a les ànimes del purgatori, als fidels cristians que, el dia en què se celebra la Commemoració de tots els Fidels Difunts, visitin piadosament una església o oratori. Aquesta indulgència podrà guanyar-se en el dia abans indicat o, amb el consentiment de l'Ordinari, el diumenge anterior o posterior, o en la solemnitat de Tots Sants. En aquesta piadosa visita, s'ha de resar un Parenostre i el Credo.

Visita a un cementiri

Es concedeix indulgència plenària, aplicable només a les ànimes del purgatori, als fidels cristians que visitin piadosament de l'1 al 8 de novembre un cementiri (encara que sigui mentalment) i que preguin pels difunts.

Final del Jubileu de la Misericòrdia

Diumenge 13 de novembre a la catedral, clausura diocesana

El diumenge 13 de novembre tindrà lloc la celebració conclusiva del Jubileu Extraordinari de la Misericòrdia a la nostra Església diocesana de Vic. A 2/4 de 6 de la tarda s'oficiarà una missa, presidida pel nostre bisbe Romà. Tots els diocesans hi som convidats.

Balanc de l'Any de la Misericòrdia (I)

El temple jubilar a la diòcesi de Vic, en aquesta ocasió de l'Any de la Misericòrdia, ha estat la catedral. La seu episcopal ha esdevingut, doncs, l'espai assignat per a rebre el jubileu i ha representat per a tots els fidels una nau que acull

aquell que s'hi ha atansat per cercar la misericòrdia de Déu, sigui a títol personal o en grup, com s'ha suggerit manta vegada a la diòcesi. Des de la convocatòria d'aquest Any de la Misericòrdia, les reunions de les delegacions diocesanes, així com els consells diocesans (de pastoral, presbiteral) i les trobades executives del bisbe amb els arxiprestos, han tingut present la importància de la seu vigatana com a àmbit de referència per a obtenir aquesta gràcia. Certament, la catedral de Vic representa per a la diòcesi un punt de trobada per a celebracions episcopals amb convocatòria de fidels.

Inauguració de curs a l'ISCRVic

El djous 13 d'octubre va tenir lloc la inauguració del curs 2016-17 a l'Institut Superior de Ciències Religioses de Vic. Després de la concelebració de l'eucaristia, presidida per Mons. Romà Casanova, bisbe de Vic i moderador de l'ISCRVic, el Dr. Carles Llinàs, vice-degà de la Facultat de Filosofia de Catalunya - Universitat Ramon Llull, pronuncià la lliçó inaugural amb el títol «L'art de Ramon Llull i els àngels», en l'escaiença de l'Any Ramon Llull. La inauguració va tenir lloc a la sala d'actes Torras i Bages del Seminari de Vic.

Ramon Llull és una personalitat cabdal en la història de la cultura europea i també catalana, per diferents raons que van de la teologia a la filosofia passant pel diàleg interreligiós. Semblava adient poder oferir una conferència que tractés d'ell, així com també el seu interès per l'art estretament vinculat a les seves experiències místiques i angelològiques.

Any Sant de la Misericòrdia: guanya el Jubileu a la catedral de Vic

Horari diari de confessions: matí, de 10 a 12 h; tarda, de 5 a 7 h.

«Reclamem que es doni la importància merescuda al treball digne per a tothom»

Nota de l'Episcopat de Catalunya en el dia pel Treball Decent

En el dia de la Jornada Mundial pel Treball Decent, 7 d'octubre, impulsada per l'Organització Internacional del Treball (OIT), els bisbes de Catalunya, donant suport a les delegacions diocesanes de pastoral obrera i altres entitats cristianes, volem recordar el compromís que tota la comunitat cristiana ha de tenir perquè tothom pugui aconseguir un treball decent en condicions de llibertat, equitat, seguretat i dignitat humana.

La situació actual

Darrere l'argument de la recuperació econòmica i de la disminució de l'atur, a Catalunya continua havent-hi més de 650.000 persones aturades (més de 4.700.000 persones en el conjunt de l'Estat espanyol, segons dades del començament del 2016). En els darrers anys s'han aplicat algunes mesures a favor d'aquesta recuperació que han capgirat les condicions de treball de moltes persones treballadores pel que fa a la temporalitat, el tipus de jornada i el seu nivell salarial. Avui l'ocupació ja no garanteix sortir de la pobresa, com ho demostra el fet que el nombre de «treballadors pobres» vagi creixent de manera progressiva, ja que la taxa de risc de pobresa en el treball a Catalunya ja es troba a l'11,7% de les persones treballadores. Cada vegada trobem més persones excloses del mercat de treball, d'altres amb unes condicions laborals indignes, moltes treballant en l'economia submergida i molts joves que continuen patint una falta de perspectives laborals que els angoixen.

La necessitat d'un treball decent per a la persona i per a la societat

En la nostra societat, el treball té un paper fonamental i decisiu en la vida personal, familiar i social de la ciutadania. Quan el treball i les seves condicions es veuen profundament deteriorats, tota la vida personal, familiar i social es veu afectada negativament. El treball és un bé i un dret fonamental de tota persona, vinculat a la dignitat humana. Es tracta d'una activitat amb la qual les persones desenvolupem la nostra creativitat i les nostres capacitats, majoritàriament adquirides amb esforç; així mateix ens relacionem amb els altres, ens sentim útils i compromesos amb la nostra societat, i potenciem la nostra autoestima, tot contribuint al bé comú. Alhora, el fet de treballar suposa un reconeixement social que

ens dignifica com a persones i membres de la societat i que actua com la principal via d'integració social. Per als cristians i tots els qui compartim la fe en Déu creador, el treball és un dret i un deure i constitueix una veritable col·laboració en el creixement i perfeccionament del món creat (Joan Pau II, *Laborem exercens*, 16).

L'Església pel treball decent

El Concili Vaticà II afirma que «el treball és un dret fonamental i un bé per a la persona humana» (*Gaudium et Spes*, 26). Diferents entitats i associacions d'Església fa temps que dediquen part dels seus esforços a la conscienciació sobre la situació laboral i el deteriorament en les condicions de treball. Per aquest motiu, manifestem la necessitat de posar com a objectiu de les nostres institucions i organitzacions la necessitat d'un treball decent per a tothom, promovent una economia que generi oportunitats, iniciativa empresarial, desenvolupament, llocs de treball i formes de vida més sostenibles per a tothom.

Benet XVI afirma «Què significa la paraula "decència" aplicada al treball? Significa un treball que, en qualsevol societat, sigui expressió de la dignitat essencial de tot home o dona: un treball lliurement elegit, que associï efectivament els treballadors, homes i dones, al desenvolupament de la seva comunitat; un treball que, d'aquesta manera, faci que

els treballadors siguin respectats, evitant tota discriminació; un treball que permeti satisfer les necessitats de les famílies i escolaritzar els fills sense que es vegin obligats a treballar; un treball que consenti als treballadors d'organitzar-se lliurement i fer sentir la seva veu; un treball que deixi espai per a retrobar-se adequadament amb les pròpies arrels en l'àmbit personal, familiar i espiritual; un treball que assegurí una condició digna als treballadors que arriben a la jubilació» (*Caritas in veritate*, 63).

Demanem als governants que exercixin la seva responsabilitat de defensar els drets humans i socials més bàsics com el treball, l'habitatge, la sanitat, l'ensenyament, i de controlar el desenvolupament de l'economia perquè sigui un instrument al servei de les persones i no a l'inrevés. El camí cap al treball decent hauria de ser una prioritat en les polítiques i en els objectius dels agents socials i empresarials. Com a seguidors de Jesús volem col·laborar a fer prendre consciència que l'economia no pot ser mai un absolut i que ha d'estar sempre al servei

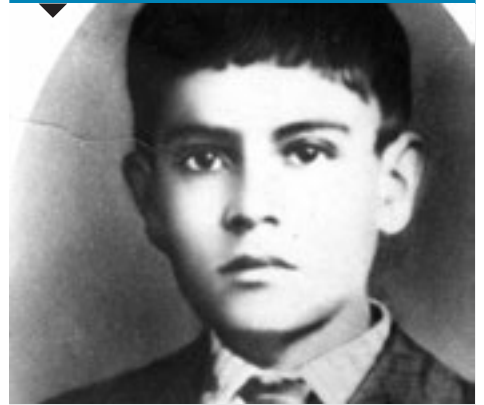
de les persones. La rendibilitat econòmica i, per tant, el preu que tingui en el mercat no pot ser mai ni l'únic ni el darrer criteri de valoració del treball. Reclamem que es doni la importància merescuda al treball digne per a tothom i als drets de les persones més empobrides. Si el sistema econòmic actual obliga a retallar els drets humans individuals i col·lectius, és que aquest sistema va en contra seu. Com diu el papa Francesc: «Així com el manament de "no matar" posa un límit clar per a assegurar el valor de la vida humana, avui hem de dir "no" a una economia de l'exclusió i la desigualtat. Aquesta economia mata» (*Evangelii gaudium*, 53).

Les generacions futures i la nostra casa comuna, que és tot el planeta, ens urgeixen a no ser passius ni insensibles davant les qüestions que ens afecten a tots, entre les quals hi ha el dret al treball, i a un treball decent. Com posa en relleu el papa Francesc: «El treball és una necessitat, sorgeix del sentit de la vida en aquesta terra, camí de maduració, de desenvolupament humà i de realització personal» (*Laudato si'*, 128).

Sants recentment canonitzats

Redacció

A més de sant Manuel González, de qui donàvem àmplia informació fa dues setmanes, el papa Francesc va canonitzar a Roma el 16 d'octubre altres beats:

José Gabriel del Rosario Brochero, sacerdot argentí (1840-1914).

Promotor espiritual i humà de les zones on fou pastor, serà declarat el patró del clergat argentí.

José Sánchez del Río (en la foto), jove mexicà (1913-28). Un jove crister que fou martiritzat i morí dient: «Visca Crist Rei i al cel ens veurem!»

Salomon Leclercq, dels germans de les Escoles Cristianes (1745-1792). Màrtir de la Revolució Francesa.

Lodovico Pavoni, sacerdot italià (1784-1849), fundador de la Congregació dels Fills de Maria Immaculada.

Alfonso María Fusco, sacerdot italià (1839-1910), fundador de la Congregació de les Germanes de Sant Joan Baptista.

Isabel de la Trinitat, carmelita i mística francesa (1880-1906).

Glossa

Enterrar els morts

Romà Casanova, bisbe de Vic

La setena obra de misericòrdia és enterrar els morts. La caritat envers una persona no acaba amb la mort, continua amb l'acció de donar-li un enterrament digne. En la nostra cultura mercantilista, fins i tot la mateixa mort s'ha convertit en un negoci, quan de fet és una caritat, una obra de misericòrdia. Llegim en la Sagrada Escripura: *Fill meu, si algú es mor, no t'estiguis de plorar, comença el dol i desfoga el teu dolor. Dóna-li sepultura segons la seva voluntat i ocupa't de la seva tomba* (Sir 38,16). I sant Tomàs d'Aquino reflexiona: «Els enterrats no cauen en el deshonor dels qui resten sense sepultura, ja que els cors misericordiosos han de tenir afecte al difunt fins i tot després de mort; i és per aquesta raó que són lloats aquells que enterren els morts, com ara Tobit i els deixebles que van sepultar Jesús a la tomba.»

L'enterrament d'un difunt és pròpia dels qui creiem en la resurrecció dels morts a la fi dels temps, quan Jesús es manifesti ple de glòria i de majestat. L'Església, com a mare que és, no es cansa d'ensenyar i d'aconsellar el pietós costum de sepultar el cadàver dels difunts (CIC, 1176). Ho fa perquè així ho ha viscut sempre. Els sepul-

tes són llocs d'esperança. I els cementiris, com el seu mateix nom d'origen grec ens diu, ens parlen, no del lloc de la mort, sinó del lloc dels qui dormen, perquè els cristians esperem que un dia, el darrer dia, tots els qui allí reposen seran cridats a participar de la vida per sempre.

L'obra de misericòrdia d'enterrar els morts també ens fa present, no solament el fet de posar en el sepulcre, sinó àdhuc tot el que són les exèquies cristianes. Els cristians no sols ens enterrem d'una manera concreta, sinó que també tenim uns ritus propis. El negoci de la mort no sols entra en l'acte de l'enterrament, sinó també en els ritus propis. La nostra oferta enmig d'aquest món ha de ser ben clara. L'enterrament és molt més que un simple comiat i un temps de reviu records. Les exèquies cristianes tenen com a centre el misteri de Crist que morí i fou sepultat, i al tercer dia ressuscità d'entre els morts. El qui ha mort i ha estat incorporat a la mort de Crist pel baptisme, té l'esperança de participar en la resurrecció de Crist. A més, la celebració de pregària per un difunt porta sempre la invocació de la misericòrdia divina, perquè tots som pecadors i necessitats d'aquesta misericòrdia.

